

Rose

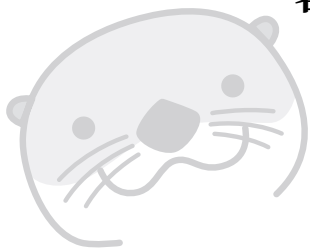
My Dear Boss ก็บอกแล้วไงว่าไม่ชอบอันธพาล

Lady-n

เขียน

客小北 Ke Xiao Bei

ภาพประกอบ

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

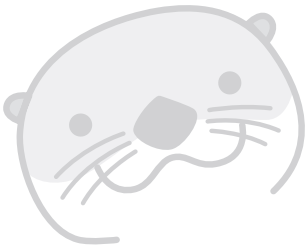
ปวดหัวเรื่องแก๊งแล้ว ยังต้องปวดหัวกับการสอบ
ไม่พอ ทั้งผิวทั้งลูกยังจะมางอแงช่วงเดียวกัน อย่างไกลี้ น้ ผมเข้าใจ
งอแงให้อ่านหนังสือเป็นเพื่อนกัน ก็ถูกต้องแล้วครับ
จะสอบก็ต้องอ่านหนังสือ แต่บอสนี่ งอแงแบบน่าติดกะโหลก

— Lady-n

คำนำสำนักพิมพ์

My Dear Boss ก็บอกแล้วไงว่าไม่ชอบอันธพาล เป็นเรื่องราวของ คณิต หนุ่มเนิร์ดผู้ชอบคณิตศาสตร์เป็นชีวิตจิตใจ ผู้ที่ตั้งมั่นว่าจะไม่ยุ่งกับอันธพาลเด็ดขาด และไม่อนุญาตให้คนใกล้ตัวที่รักและห่วงใยไปยุ่งกับคนพวกนั้นด้วย แต่เขาจับพลัดจับผลูไปพัวพันกับอันธพาลระดับบิกบอสอย่างสายฟ้า ที่นอกจากหน้าตาหล่อเหลา น่ารักหลงใหลแล้วยังโคตรบ้า... และรับมือยากเหลือเกิน เพราะหัวใจมันเอาแต่บอกให้เดินตามฝ่ายนั้นไป แล้วคณิตจะทำได้ล่ะ

...เขาบอกไว้แล้วนะว่าไม่ชอบอันธพาล!

Rose

บทนำ

คุณเคยเกลียดอะไรไหมครับ

จุดเริ่มต้นของความเกลียดคืออะไร

ความเข้าใจผิด? โศกนาฏกรรม? ความสูญเสีย?

บางทีอาจไม่ต้องหนักหนาสาหัสขนาดนั้น เชื่อไฟแห่งความเกลียด
ก็ถูกจุดติดได้ง่ายๆ

สำหรับผมเองก็คงเป็นแบบนี้

โลกของผมแบ่งออกเป็นสองฝั่ง ฝั่งหนึ่งคือผมกับคนที่ผมรัก ส่วน
อีกฝั่งคือคนอื่น

ผมอยู่กับคนอื่นได้ ไม่มีปัญหา ก็เหมือนเพื่อนร่วมโลก แต่ถ้าให้ดิ
ก็ชอบอยู่กับคนที่ตัวเองรักมากกว่า

แต่น่าเสียดายที่กฎเกณฑ์ของผมไม่ใช่กฎเกณฑ์ของโลกใบนี้ บางครั้ง
ทั้งผมแล้วก็คนที่ผมรักก็ต้องเข้าไปพัวพันกับคนอื่น

ถ้าคนอื่นถือว่าเป็นคนดีก็แล้วไป

แต่ปัญหาคือบางคนมันเป็นคนไม่ดีไงครับ

“น้องແທຣັບ ນີ່ອະໄກ”

ແທຣັບຍືນຍັນຂຶ້ນມາຈາກໂທຣັບພໍ້ແລ້ວສະດຸ້ງໂທຢຶງ ຮີບວິ່ງມາຈົຍກລ່ອງ
ພັສຕຸຈາກມື້ອຸ່ມ

“พี่นิดถือให้ก็ได้ เอาไปไว้ห้องเราใช้ไหม” แต่ยัยน้องสาวเบี่ยงตัว

หลบเป็นพัลวัน

“ไม่ต้องค่ะ แนนเอาไปเก็บเอง!”

ผมมองตามหลัง น้องวิ่งฉิวหนีขึ้นห้องไป

ไม่เนียนครับ น้องแนน ไม่เนียน ผมขยับแว่นตาแล้วเหล่มอง

น้องสาวของผมกำลังมีความลับ

และความลับที่ว่า ก็น่าจะเกี่ยวอะไรสักอย่างกับการที่หมู่นี้การแต่งตัว
ของแนนเปลี่ยนไป

ปกติแล้วน้องชอบใส่กระโปรงลูกไม้สีขาว เสื้อผ้าไหมพรม กระเป๋า
สะพายสานสีน้ำตาลอ่อนที่ประดับด้วยดอกไม้ถักนารักนุ่มนิ่ม แต่วันก่อน...
อยู่ๆ แนนก็ใส่ไซ้กเกอร์

ครับ ไซ้กเกอร์ สร้อยแบบรัดคอสีดำๆ ที่มีจี้รูปไม้กางเขน น้อง
บอกว่าอยากเปลี่ยนสไตล์

ไม่พอนะ สองสามวันถัดมา...

ยัยน้องสาวใส่กำไลหูดหนาม

กำไล หูด หนาม

พอผมมองแบบมีคำถาม แนนก็แค่บอกว่าเพื่อนเปิดร้านขาย เลย
ช่วยซื้อมา

“เพื่อนที่ไหนครับ”

“พินิดไม่รู้จักหรอกค่ะ”

“ใช่คนชื่อโปเต้ไหม”

“...”

ชัดเลย

โปเต้เป็นใคร ผมยังไม่แน่ใจหรอก แต่เคยได้ยินแนนคุยโทรศัพท์
กับมันบ่อยๆ รู้แต่ว่าได้ยินชื่อก็เกลียดชังหน้าแล้วครับ คนทำอะไร ชื่อขม
ทรงเกลียว ไม่มีรสนิยม ไม่มีประโยชน์ มีแต่แป้ง ไขมันทรานส์ แล้วก็
ผงปรุงรสีงๆ

แต่ใครจะไปคิดว่า ไอ้ขมมึงๆ นั้นจะทำผมจุกจนพูดไม่ออก

“ป้า ม้า พินิด นี่โปเต้ค่ะ เพื่อนสนิทแนนเอง”

แทนของพินิดเป็นเพื่อนสนิทกับไอ้เหี้ยนี่เหรอครับ

“สวัสดิ์ค้ำฟ ป้า ม้า สวัสดิ์ค้ำฟ พินิด”

ค้ำฟพ้อมึงอะ...

“ผมชื่อคณิต เรียกว่าคณิต”

“อ่า...คัพ”

หมอนี่สูงกว่าแห้วราวสิบเซนติเมตร แต่คงไม่ได้อายุมากกว่าสักเท่าไร สีส้มคล้ำแดด ใส่เสื้อแขนกุดสีดำ กำไลหนาม ทางเกงยีนสีซีดขาดๆ ขาดจนเห็นขา ทรงผมโก่งข้าง แต่ด้านหน้ายาวโปะเจลหนา ครูปกครองเห็นคงไม่เรียวลั่น

แต่ที่น่าพิศวงงใจกว่านั้นคือ มันระเบิดหูเป็นวงใหญ่แบบโลมา กระโดดลอดผ่านได้ หูก้อยของมันดี ๆ เลือกจะอยากระเบิดมันอีก

ที่หางคิ้วมีรอยแผลเป็น ที่มุมปากก็มี จางไปมากแล้ว

ดูจากหน้าตา...ที่กวนสันตืนผมอยู่หน่อยๆ มันคงไม่ได้ถูกใครรังแก แต่คงไปมีเรื่องกับใครมามากกว่า

เห็นพวกกูญแจรูปรถมอเตอร์ไซด์ห้อยกระเป๋าทางเกงยีนข้างซ้าย

โอเค

อันธพาล

เด็กแว้นด้วย

แล้วแทนไปเป็นเพื่อนสนิทกับไอ้เหี้ยนี่อะนะ แถมชวนมันมากินข้าวที่บ้านด้วย แก๊งสาวดอกไม้บานไปไหน น้องจีจี้ น้องมินนี่ กับน้องลูกแก้ว รวมกันเป็นสี่สาวแก๊งรักไหมพรม นั่นคือสิ่งที่คู่ควรกับน้องแทน ไม่ใช่ไอ้ปลาการ์ปนี่

“แล้วไปเต้ช่วยที่บ้านดูแลกิจการคนเดียวเลยเหรอจ๊ะ เก่งนะ ยังเด็กอยู่เลย” ม้าผมเอ่ยปากชมหลังจากมันแล้วว่าช่วยงานที่บ้านทำกิจการขายเครื่องใช้ไฟฟ้า เหอะ อยู่แค่ม.ปลาย จะไปช่วยอะไรได้นักหนา อย่างมากก็ยกตู้เย็น ผมก็ยกได้

“คัพ จริงๆ ผมมีพี่ชายด้วยคนหนึ่ง แต่เขาทำงานกับบอส”

“บอส?” ม้าทวนคำ ผมเองก็หรีตามองมัน ในหัวจินตนาการภาพ

บ่อปลาการ์ปใหญ่ๆ มีปลาการ์ปตัวยักษ์เป็นหัวหน้า ปลาการ์ปจิ๋วๆ นับสิบตัวเป็นลูกน้อง...

“อ้อ เจ้านายพี่ผมอะคำฟ แต่พี่ผมก็แะมาดูที่ร้านเป็นบางครั้งคำฟ ผมเลยเป็นลูกมือหลักช่วยพ่อ”

“ดีๆ เป็นลูกชายก็ต้องช่วยงานพ่อแม่ เหมือนอานิดเลย อานิดก็ช่วยงานที่ร้านเหมือนกัน” ป้าจะอวดผม ผมก็ไม่ว่านะครับ ทำไม่ต้องเอาผมไปเปรียบเทียบกับไอ้ปลาการ์ปนี้ด้วย ผมเป็นคน มันเป็นสัตว์บ่ออะ

แต่เอาเถอะ ถ้าน้องแหกคอกเป็นเพื่อนกับมัน ผมก็ไม่ขัดใจหรอก แต่ถ้ามันตักตักคิดไม่ซื่อกับน้องผม หรือพาแหกคอกนอกกลุ่มนอกทาง มึงได้เป็นสเต็กปลาการ์ปแน่ ผมตั้งมันไว้ในใจและข่มขู่มันด้วยสายตาแทบทุกครั้งที่เจอ

จนวันหนึ่ง เรื่องมันก็เลยเกิดไปจนถึงสถานการณ์ที่กูไม่กลับ

“พี่นิดไม่มองโปเต้แบบนั้นนะคะ” น้องแหกตึงตัวผมมาพูดด้วยหลังบ้าน วันนี้น้องพาไอ้ขนมเกลียวมาอีกแล้ว พาผมมาบอยเลื่อเกินไอ้สัตว์บ่อนั้นก็สาระแ่น เดี่ยวกระเช้าผลไม้ เดี่ยวขนมเปียะ รู้หมดว่าป้ามาชอบอะไร

“พี่นิดมองแบบไหน ไม่ได้มองเลย น้องแหกพูดอะไรครับ”

“พี่นิดชอบเขม่นโปเต้” น้องว่าเสียงดู

“พี่นิดเปล่า”

“แหกชอบโปเต้คะ”

“พี่นิดเข้าใจ...เดี๋ยว ว่าไฉนะ” เหมือนฝูงปลาการ์ปไฟฟ้าแดงพุ่งชนหน้าผมจนหงายหลัง

“แหกกับโปเต้กำลังจิบกันอยู่ ช่วยๆ กันจิบนะคะ พี่นิด”

“พี่ไม่เข้าใจ”

“เรียนรู้อันและกันคะ แหกก็พยายามเรียนรู้โลกของโปเต้ โปเต้ก็พยายามเรียนรู้โลกของแหก วันก่อนแหกเพิ่งสอนโปเต้ถักถุงเท้าไหมพรมออกมาน่ารักมากเลย”

“แหกครับ มันเป็นอันธพาล” ผมพูดเสียงขริม “มัน...มันระเบิดหู!”

“พินิดคะ โลกเรามีสิ่งที่เรียกว่าแฟน”

“พินิดไม่ยอม มันไม่โอเค พินิดไม่เห็นด้วย!”

“แต่แนวชอบของแนว ถ้าพินิดไม่ยอมรับในสิ่งที่แนวชอบ แสดงว่าพินิดไม่รักแนว”

“น้องแนว!”

“ห้ามข่มขู่ไปเต๊อีกนะคะ น้องแนวเคยสัญญากับพินิดว่าจะไม่มีแฟนจนกว่าจะจบ ม.ปลาย ดังนั้นไม่เป็นแฟนค่ะ แค่อึดใจกันเยอะหน่อย” น้องสาวแสนหวานยิ้มพราย ต่างกับหน้าผมที่คล้ำลงเรื่อย ๆ

“อ้อ ไปเต๊บอกว่า ถ้าถักถุงเท้าเก่งแล้วจะทำให้พินิดคู่หนึ่งด้วย เป็นคนที่จิตใจดีมากเลย เห็นไหมล่ะคะ คนเราดูกันที่ภายนอกไม่ได้นะคะ” ใครจะอยากได้ถุงเท้าใบบาตาลฝีมือไอ้ปลาการ์ปะ!

น้องแนวพูดอวยไอ้ปลาการ์ปะที่ตอนนี้ได้รับความเกลียดชังจากผมเพิ่มสามร้อยเปอร์เซ็นต์

อวยมันเข้าไป อวยไม่หยุด จะต้องให้พี่กระอักเลือดตายตรงนี้เลย ใช่มั้ย!

ครับ นั่นคือก๊อกทีหนึ่ง

น้องสาวสุดที่รักโดนอันธพาลแย่งไปแล้ว!

และใช่ มันยังไม่จบ มันมีก๊อกที่สอง

“คานี้ดตดตด พี่ธันน่ารักมากเลยยยย” เจ้าของเสียงหงุ่หงิงบนโซฟาทั้งตัวลงแล้วเอาหัวมานอนหนุนตักผม

“ชอบเขาก็ไปบอกเขาสิครับ มาพูดอยู่ตรงนี้ เขาจะรู้ไหม”

เจ้าตัวเล็กนี่คือไกล้ครับ เป็นอีกคนที่เข้ามาอยู่ในโลกของผม เราเพิ่งรู้จักกันสมัยมหาลัย แต่เพราะนิสัยที่เหมือนเด็กแล้วก็น่าเป็นห่วงในหลาย ๆ แง่ รู้ตัวอีกที ผมก็ดูแลไกล้เหมือนเป็นลูกไปแล้ว เขาอายุน้อยกว่าผมสองปีเพราะเรียนเร็ว เป็นน้องเล็กของกลุ่ม

“ชอบเข้าไปได้ คนอะไร หน้านั่งฉิบหาย” ต้าว่า มือหนึ่งหัวหมီးใหญ่ไว้ พอเด็กเห็นแมวก็นั่งมือขอ ถึงจะบอกว่าเป็นกลุ่ม แต่จริง ๆ พวกเราก็มักกันอยู่สามคนเท่านั้นแหละครับ คบกันอยู่แค่นี้

“นี่อะไร เขาเรียกว่าทำหน้าน่ารัก ต้าไม่เข้าใจหรอก เอาแมวมานะ”

“กูไม่ให้”

“คานี้ด!” น้องหันมาฟ้อง ผมถอนหายใจ

“มึงก็เอาแมวมานี้ จะอุ้มไปอุ้มมาทำไม”

“ไม่ เลิกตามใจลูกมึงได้ละ แค่นี้มันก็เหลือจนไม่รู้จะพูดยังไง” ต้า
ทั้งตัวลงนั่งบนโซฟาอีกฝั่ง ห้องโกลีมีโซฟาเยอะครับ เจ้าตัวบอกว่าซื้อ
เอาไว้ให้หมีใหญ่นอน “แล้วดูมัน ชอบใครไม่ชอบ เลิกไปชอบอันธพาล”

“หา?” ผมร้องเสียงหลง ทั้งต้ากับโกลีหันมามองหน้าทันที

“อ้าว นี่มึงไม่รู้หรือว่าไอ้เตี้ยมันชอบอันธพาล”

“หมายความว่ายังไง”

“ต้ออย่าทำให้คานี้ดเข้าใจผิดนะ!” เด็กแดงตัวขึ้นมานั่งพับเพียบ
เรียบร้อยบนโซฟา ผมกอดคอรองฟัง ไม่ต้องมาทำหน้าหงุดหงิดเลย คืออะไร
ยังงั้น ว่ามาเดี๋ยวนี

“คือๆ เมื่อก่อนพี่ฉันเคยอยู่แก๊งอะ แบบ เราก็ไม่รู้รายละเอียดมาก
แต่อารมณ์ว่าแก๊งนักเลง แต่! ตอนนี้ไม่อยู่แล้วนะ เขาบอกว่าเลิกแล้ว”
เห็นเด็กเล็กเล็ก ต้าเลยยอมปล่อยแมวมานะซบตักโกลีเป็นกำลังใจ แหม
ทำมาเป็นอย่างนี้

“รู้ได้ยังไงครับว่าเลิกแล้ว”

“เลิกแล้วจริงๆ เขาเคยให้สัมภาษณ์ในรายการทีวีอะ! แถมเราดูเขา
ทุกวัน ไม่ไปมีเรื่องกับใครเลยนะ แค่ออกกำลังกาย กินคลีน ไปเรียน
ทำงาน แค่นี้เอง น่ารักอ่า พี่ฉันอัพเดทแพตช์จิตดีแล้ว คานี้ดเชื่อเถอะ
เขาไม่เป็นอันธพาลแล้ว เรามีเทปรายการวันนั้นด้วยนะ บทสัมภาษณ์
ในนิตยสารก็มี!” ว่าจบก็วิ่งป่วนไปหยิบมาโชว์

สมุดบันทึกพี่ฉันของโกลี มีติดเก็บไว้หมด ไปลงสัมภาษณ์เล่มไหน
ถึงเล่มไหน ผมเอามาอ่านดู แต่น่าจะใช้สมาธิมากไปหน่อย คิ้วเลยขมวด
โกลีน่าจะใจเสีย รีบเข้ามาอ้อน

“คานี้ดโกรธเธอ ไม่โกรธนะ...”

ผมเหลือบตามองหน้าน้อง ยังจะมาทำตาใส

“เฮ้อ ไม่ได้โกรธครับ แต่ใกล้ต้องระวังตัวนะ รู้ไหม”

“รับทราบ! ไม่เป็นไรหรอก เราแค่มองเฉยๆเอง ยังไงก็ได้เข้าไปใกล้มากกว่านี้อยู่แล้ว” นื่องว่า เสียงอ่อยนิดหน่อย แต่พอแมวมาเล่นด้วยกันก็หายครับ ผมยิ้มแต่รู้สึกตึงๆ

สังหรณ์ใจไม่ดีพิกล...

ตึง!

เสียงแจ๊สเทอนอนิสตาแกรมดังขึ้น พอกอดดู คิ้วผมก็กระตุก

On the beach

ทะเลสวย ฟาโส แต่อะไรก็ไม่ได้เท่าที่มีเธออยู่ด้วยกัน

JeJee - หวานนนนน

Minniee - เมื่อไรจะเปิดตัวทีออออ @POTE1999

ในภาพคือน้องแทนไท่ชุดเดรสสีขาวพลั่ว ใส่หมวกสานใบใหญ่ น่าจะถ่ายช็อตที่ลมพัดกระโปรงเลยพลั่วสวย เส้นผมสีดำสนิทที่ตัดน้อยๆ ก็ปลิวตามลม ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มกว้าง ทุกอย่างดูดีหมด ยกเว้นข้างหน้าที่เห็นมือใครไม่รู้กำลังจับมือน้องผมอยู่ เป็นการถ่ายภาพแบบให้เห็นแค่มือของตากล้องนะครับ

แต่ถึงจะเห็นแค่มือ ไม่ต้องอ่านคอมเมนต์ ก็จำฝังได้ ไ้อ้เวร

ใจผมจะจับไ้อ้ไปเต๋ทอดไปสามร้อยครั้งแล้ว แต่ต่อหน้าทำอะไรไม่ได้ก็น้องผมชอบมัน...

“คานัด ทำหน้าบึ้งทำไมอ่า ปวดท้องเหรอ”

“เปล่าครับ หมี มานี้” ผมตบตักแปะๆ แมวเทาตัวอ้วนเลยกระโดดขึ้นมา นั่ง วันนี้เชื่อฟังจัง บางวันหมีใหญ่ก็เชื่อฟังผม บางวันก็ไม่เชื่อ น่าจะแล้วแต่อารมณ์ พอแมวมา เด็กก็มาด้วย ตามมาเล่นกับแมวครับ ใกล้นั่งอยู่บนพื้น สายตาอยู่ระดับเดียวกับแมวบนตักผมเลย

“ใกล้ครับ” ผมลูบหัวแมวแล้วเลยไปลูบหัวน้อง

“หือ”

“ชอบฟีดันมากเลยเหรอ”

“มาก”

“ทำไมล่ะ”

“น่ารัก” โกลับอกด้วยสีหน้าจริงจัง แต่ว่าทุกคน คืออย่างงี้แหละ โกลัเองตัวนิดหนึ่ง ขนาดพอตีมือ แก้มก็กลมๆ ส่วนพี้นั้นสูงปรี๊ด กล้ามเป็นมัดๆ เจ้าจิ้งนี่ดันคิดว่าเขาน่ารักเสียจริงจัง ผมไม่รู้จะว่ายังไงเลย

“อ่า...แล้วมองเฉยๆ นี่โอเคจริง ๆ เหนือครับ”

“จริงสิ ให้ทำมากกว่านั้น เรายังไม่กล้าหือ”

“งั้นเลิกชอบไหม”

อ้าว หงอยเลย หลู่ทางตก

“คานี้ดไม่ชอบพี้นั้นเหวอ...แต่ แต่พี้นั้นเป็นคนดีแล้วจริง ๆ นะ... มองเฉย ๆ เอง ขอชอบไม่ได้เหวอ...หรืออาจจะขอยด้วยสักสองสามคำ ถ้ามีโอกาส ไม่ได้เหวอ คานี้ด”

ครับ...โกลัชอบพี้นั้นมาก เหมือนที่น้องแห่ชอบไปไปได้มาก

แล้วผมจะว่ายังไงได้

“ชอบได้ครับ ผมไม่ได้ว่าอะไร”

พี้นั้นเคยเป็นอันธพาล แต่ตอนนี้ปรับปรุงตัวแล้ว...

แต่ไ้ไปเต้ ดูจากสารร่างมันแล้ว อันธพาลแน่นอนล้านเปอร์เซ็นต์ ยังอยู่ในวงการ

...แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ไม่งั้นแห่โกรธ

ความเกลียดชังการระบาย อารมณ์เสีย แต่ลงที่ใครไม่ได้...
นั่นแหละครับ

คนอื่นนะ...คงอยากมีใครสักคนให้ตัวเองได้รัก

แต่สำหรับผม ผมอยากมีใครสักคนให้ตัวเองได้เกลียดจนสุดใจ

ก็ผมเกลียดสองคนนี่ไม่ได้นี่

อืม...ถ้าให้หาคำเรียกง่าย ๆ ก็...

“สนามอารมณ์”

ครับ นั่นแหละที่ผมต้องการ

บทที่หนึ่ง

อิศกุล ดลพีมาพบบเจ้า

อึดอัด หายใจไม่ออก

ขยับตัวไม่ได้...

เฮือก!

ผมลืมหายใจมาก่อนจะได้ยินเสียง...

“เมื่อยวว”

เพราะหอบหายใจเบาๆ แมวอ้วนที่นอนเก็บไม้เก็บมืออยู่บนอกผม
ก็เลยขยับตัวขึ้นเตี้ยลง แต่ตาเหลืองๆ ยังจ้องมองมาเหม็ง

“หมีใหญ่...มาทำอะไรบนนี้ครับ” แมวร้องเหมียวอีกที คล้ายจะถาม
ว่าเป็นอะไรไหม ผมยิ้มให้แล้วพูดเบาๆ ว่าไม่เป็นไร ก็ว่าทำไมขยับไม่ได้

...แมวอ้วน

จู่ๆ ก็รู้สึกว่ามีใครอีกคนกำลังจ้อง เลยก้มไปข้างๆ ก็เจอกับตากลมๆ
ของเจ้าของห้องที่นอนตะแคงมองผม ดูสภาพน่าจะตื่นได้พักหนึ่งแล้ว

“คานี้ด” เรียกเสียงเบา ตื่นแล้วแต่ยังง่วงอยู่มากแน่นอน

“ครับ ไกล”

“ฝันร้ายเหรอ”

“นิดหน่อยครับ แต่ไม่เป็นไรแล้ว”

“จริงๆ นะ เหมื่อออกเต็มเลย”

“ไม่เป็นไรจริงๆ นอนต่อไหมครับ เพิ่งเข้าเอง” ไกลไม่ตอบ แต่

มองผมตาปริบๆ ผมเลยเลิกคิ้วเป็นเชิงถามว่าจะเอาอะไร

เจ้าของห้องซั้มาที่แมวบนอกผม

“ขอได้ไหมอ่า”

ผมพลิกตะแคงแทนคำตอบ พอตื่นแล้วรีบวิ่งเร่กลับมาก หมีใหญ่ไหลพรืดลงจากอกผม ไปกองเป็นก้อนบนเตียง ไกล่เอามือสาวแมวเข้าไปกอดห่มบ แล้วก็หลับตาเหมือนปิดสวิทช์

ส่วนผมพอตื่นแล้วก็ไม่อยากนอนต่อ เลยลุกจะไปอาบน้ำแต่งตัวที่ห้องน้านอกห้องนอน กลัวเสียงดังแล้วจะกวนคนที่นอนอยู่

ถ้ากำลังคิดอะไรกันไปไกล หยุดเลยครับ ไม่ได้นอนกันสองคนสามต่างหาก

ใกล้นอนตรงกลาง ต้านนอนอยู่ทางซ้ายของไกล่ ส่วนผมนอนทางขวา เมื่อวานเป็นวันศุกร์ เราก็เลยมาเล่นแล้วก็ค้างกับไกล่ที่คอนโดเขาครับ

พวกเราสามคนเป็นเพื่อนสนิทกัน เรียนเอกเดียวกัน ก็คือคณะวิทยาศาสตร์ เอกดาราศาสตร์ครับ ตอนนี้อยู่ปีสองแล้ว ผมกับต๊านะเหมือนเด็กปีสอง แต่ไกล่เนี่ยสิ ไม่แน่ใจว่าปีสองหรือสองขวบ

ผมตัดสินใจเริ่มทำอาหารเลย เพราะเดี๋ยวพอสองคนนั้นตื่นก็ได้เวลากินพอดี มีปลาแซลมอนอยู่ในตู้ ทำข้าวต้มปลาแซลมอนแล้วกัน...เอ เกลืออยู่ไหนนะ

พอเริ่มเอาวัตถุดิบมาวางเรียง ก็เห็นต๊านเดินตาปริบออกมาอาบน้ำ แปลกดี ปกติไกล่จะตื่นเช้านะ สงสัยวันนี้แมวไม่กวนเลยนอนยาว

แต่พอผมตั้งหม้อต้มข้าวก็เห็นเจ้าของห้องเดินหัวยุงออกมาในชุดนอนลายหมี มือซ้ายหนีบแมวมาด้วย ไกล่ล้างหมีใหญ่ตรงที่ให้อาหาร พอเทอาหารเม็ดให้แมวเสร็จก็เดินงัวเงียเอากางมาวางเกยไหล่ผม ล่ำจวอาหารเข้า

“คานี้ด ทำอะไรละ”

“ข้าวต้มปลาแซลมอนครับ”

“อยากกินเบคอนทอด กินได้ไหม” ทำเสียงหงุดหงิด ผมนึกตามเบคอนที่แอบซื้อมาใส่ตู้เย็นไว้นะเธอ...

“ได้ ไปหยิบมาสิครับ”

เชื้อฟังตีมาก เดินตรงไปตู้เย็น หยิบเบคอนกับนม เอาชามมาวาง แล้วแซ่เบคอนในนมให้ผมเรียบร้อย ในเบคอนมีมันเยอะครับ เวลาทอด น้ำมันกระเด็นหนักมาก ถ้าแซ่หมาก่อน น้ำมันจะไม่กระเด็น สมัยก่อนไม่รู้ เอาลงไปทอดเลย น้ำมันกระเด็นใส่หน้า ดินะผมใส่แวนเลยไม่เข้าตา

“โกลั ไม่ต้อง ไปอาบน้ำครับ เดี่ยวผมทำเอง” รีบบอกทันทีที่เห็น น้องหยิบกระทะ

“ไม่เป็นไร เราช่วย ต้มน้ำอยู่ละ”

“ไปอาบน้ำในห้องน้ำในห้องนอนสิ เสร็จแล้วจะได้อาบน้ำทีเดียว”

“แต่ว่า...”

“ไม่มีแต่ครับ”

“ไปก็ได้” บ่นเสียงงูบงิบ ผมเปลือยหุดยั้ม เน้ย เหมือนจะดื้อ แต่ไม่ดื้อหรอกครับ เป็นเด็กดี

ใกล้อาบน้ำแป๊บเดียว ไม่รู้หิวหรือว่าจะไร ออกมาพร้อมต๋าลุย อาหารเข้าก็เสร็จพอดีด้วย

“อ้าว วันนี้มีงัยทำกับข้าวหรอ”

“เออ กูตื่นเช้า”

“คานี้ดฝันร้ายใช่ไหมอะ เป็นเพราะหมีใหญ่นอนทับแน่นๆ ที่หลัง คานี้ดต้องบอกแม่ว่าอย่าทำอีก” โกลัรีบบอก แต่ผมส่ายหน้าแล้ว หัวเราะ หมีใหญ่น่าจะมาช่วยผมมากกว่า

“ฝันร้าย? ฝันว่าอะไรอะ”

“จำไม่ได้ ตื่นมาเจอหน้าหมีใหญ่ก็สึดหมดแล้ว ไข้ไหมครับหมี” แมวที่กินอาหารเสร็จแล้วเดินวนมาไถขาผม สงสัยได้กลิ่นแซ่ลมอน “แต่ว่าอยากไปทำบุญที่วัดหน่อยเหมือนกัน”

“คานี้ดอยากบริจาคมูลนิธิแมวจรกับเราไหม เอ๊ะ มันแทนกันได้ไหม อะ” มีคนเสนอวิธีที่ตัวเองชอบทำ

“อะไรของมึงซะต๋าย” ต้าหันไปมองด้วยสีหน้าหน่ายๆ

“ก็ปกติเราบริจาคให้มูลนิธิแมวจร กัดโอนแล้วเสร็จเลย ง่ายดี

จะตาย”

“มึงเข้าใจคอนเซ็ปต์ใหม่ คณิตมันโดนผีหลอกไว้อยู่ โดนแมวหลอก ลีวาไปอย่าง จะบริจาคให้แมวเพื่อ”

“พอๆ เลิกทะเลาะกัน กูไม่ได้โดนผีหลอก ผันร้ายเฉยๆ กินข้าวได้แล้วครบใกล้ กินเสร็จแล้วก็ไปหายาด้วย” ผมหันไปบอกใกล้ เจ้าตัวพยักหน้าหงึกๆ แต่เห็นสายตาแอบเหลือบไปมองระเบียบ รู้หมดเลยคิดอะไรอยู่

“ทำหน้าทำตา มึงจะไปส่องผัวอีกแล้วละลี ส่องอะไรทุกวี่ทุกวันจะก็หน้าตาเหมือนเดิม”

“ถ้าไม่เข้าใจความรัก ก็ตอนนี้เราเจอพี่ฉันไม่ได้ ขอแค่เห็นหน้าเห็นตาดินดหน่อยเอง ขนาดพี่ฉันยังไม่ว่าเลย! เนาะคานี้ดเนาะ” หันมาทำหน้าลูกหมาใส่ผมอีก

“ดูได้ครับ แต่หายาก่อนนะ” ผมเอานิ้วชี้ตรงทางคิ้ว เป็นเชิงว่าห้ามลืม

“โอเค”

ที่ทางคิ้วสองข้างของใกล้ตอนนี้มีแผลครับ โดนตบ...ถ้าถามว่าโดนไ้ด้วยไง เรื่องมันยาวครับ ก่อนอื่นต้องขอพูดถึงแฟนของใกล้ก่อน ทุกคนคงเดาถูก

ใช่ครับ คนที่น้องบอกขอแค้นมองจากไกลๆ เฉยๆ หรืออย่างมากที่สุดก็ขอยกกันแค่สองสามคำนั่นแหละ

พี่ฉัน

...นางสังหรณ์แม่นจนกลัวตัวเอง

บอกตามตรง จนถึงทุกวันนี้ ผมยังไม่แน่ใจเลยว่าเขามาคบกันได้ยังไง คือใกล้น่าจะชอบพี่ฉันก่อน ส่องเขาทุกวี่ทุกวัน ทั้งเฝ้ากล้องดูดาวส่องจากระเบียงเพราะพี่ฉันอยู่คอนโดตรงข้าม ทั้งแอบส่องที่มหาลัย แต่ไปๆ มาๆ เหมือนน้องโดนตะล่อมแล้วก็...พีบ! หนูน้อยของผมตกถึงข้าวสารเรียบร้อย ขึ้นไม่ได้แล้วด้วย เจ้าของถึงแทบจะอ๊วกเหล็กปิดทางเข้า เจาะรูไว้ให้หายใจก็นับเป็นบุญ

และถ้ายังไม่ลืม พี่ฉันเป็นอดีตอันธพาลที่อัฟเฟตแพตซ์เป็นเวอร์ชั่น
คิดดีแล้ว

ปัญหามันเกิดตรงที่ว่าแก๊งอันธพาลที่พี่ฉันเคยอยู่สมัยก่อนดันตาม
มาหาเรื่องเขา ไกลเข้าไปพัวพันด้วยจนถูกลักพาตัวไปนะครับ ถึงตอนนี้จะ
ปลอดภัยแล้ว แต่พูดตามตรงว่าผมโคตรโกรธเลย พี่ฉันบอกว่าจะไม่
มีแม้แต่รอยขีดข่วน สุดท้ายไกลโดนป็นตบมาสองแผล...แม่ง เพราะแบบนี้
แหละถึงไม่อยากให้คนใกล้ตัวไปคบพวกนักเลง

แต่น้องสาวก็ดันชอบกับเด็กแว้น เพื่อนสนิทก็มีผัวเป็นอดีตนักเลง...
ยิ่งไอ้เหี้ยโปเตเหี้ย แม่ง...พูดแล้วขึ้น

ผมว่าผมมีเหตุผลให้ต้องทำบุญเพิ่มแล้วละครับ มันมีวิธีการรดน้ำ
ส่งคนไปนรกหรือเปล่าวะ ผมจะกรวดให้อัปโลคาร์ปลักสามสิตร มัน
กำเรียบเลิซานขึ้นทุกวัน เมื่อวานขึ้นส่งไลน์มาถามผมว่าชอบธงเท้าสีอะไร
ด้วย มันบอกเริ่มเก่งแล้ว จะถักให้ผม บ้าแล้วก็บ้า พ่อมึงหะ ลองเอา
มาสิ ผมจะปั้นเป็นก้อนให้หมีใหญ่ฟัดให้เปื่อย

“แล้วสรุปมึงจะไปวัดไหมวะคณิต”

“ไป แต่เดี่ยวๆไปเองได้ มึงอยู่นี่กับไกลแหละ”

“อ้าว คานี้ด เราไปด้วยสิ” ตอนนี้นำร่องตาม เมื่อก็ยังเชียร์ให้โอน
เงินให้แมวอยู่เลย

“จะไปทำไมครับ มันร้อนนะ”

“ไปเป็นเพื่อนคานี้ดไ้ เราต้องรับแสงแดดเพิ่มด้วย หมีใหญ่จับแล้ว
บอกเราสิ” ผมหันไปมองแมวที่ถูกใส่ความก่อนจะพยักหน้า

“ไปก็ไปครับ จันเดียวค่อยไปสักสามสี่โมงแล้วกัน จะได้คนไม่เยอะ”
ถวายเป็นทานก็ไม่ว่าก็ได้ครับ วัดที่ผมรู้จักถวายเป็นถึงเกือบห้าโมงเลย

พอกินข้าวเสร็จ ผมหยิบโน้ตบุ๊กขึ้นมา นั่งทำงานกราฟิกเล็กๆน้อยๆ
ที่รับมาวันก่อน ตาก็เผลอสมุดโน้ตเพลงของมันขึ้นมา นั่งเขียน น่าจะกำลัง
แต่งเพลงมั้งครับ ส่วนไกลก็เดินออกไปตรงระเบียบ แต่แป๊บเดียว
ก็หน้าหงอยกลับมา เป็นอันรู้ว่าพี่ฉันไม่อยู่ อ้อ ลืมบอก เพื่อลงโทษที่
ไกลพาตัวเองไปเจออันตราย ผมเลยเคอร์ฟิวห้ามเจอพี่ฉันไปอาทิตย์หนึ่ง

ให้สองได้อย่างเดียว

“คานี้ด ดูอะไรดิอะ” นั่นไง เปลี่ยนช่องแป๊บเดียวหันมาหงุหงิงใส่ผมอีกแล้ว ไกล่เป็นคนขี้เหงาครับ คือเขาอยู่คนเดียวได้นะ ก็คุยกับแมวไปเรื่อย แต่ถ้ามีคนอยู่ด้วยก็จะอ้อนๆ

“ดูการ์ตูนไหมครับ”

“หมีใหญ่บอกเบ๊อ” ผมหันไปดูแมวที่นอนอืดบนดักไก่ไล่ เบ๊อเหรอเรน่ะ ไม้มั่ง ก็ดูมีความสุขดีนี่

“เรื่องมากนักระมึงอะ มา ฎเลือกให้” ต้าจวยริโมตแล้วเอาไปกดเปลี่ยนช่อง ก่อนจะแซ่ค้ำไว้ที่ช่องเคเบิล เขาเอาละครดั่งกลับมาฉายซ้ำ “อะดูนี่ไป แม่ฎชอบดูเรื่องนี้”

ไกล่คงเมื่อจริงๆ ก็เลยนั่งดูตามที่บอก แต่ก็ไม่วายไปหงุหงิงให้ต้าดูเป็นเพื่อน บ่นว่าเปิดให้ดูก็ต้องดูด้วยกัน สุดท้ายพวกผมสามคนก็นั่งดูละครกัน ก็สนุกดีนะครับ จากที่อยู่เฝ้าก็สวยดี มันเป็นความโรแมนติกแบบหนุ่มลวนละ โทนสีอิฐแดงปนผนังขาว ต้นหญ้า ต้นไม้สูงใหญ่ริมแม่น้ำมีดอกป๊อปสีขาวร่วงลงมา

คือในวัดควรจะมีสาวงามใช้ไหมละครับ พระนางคุณนี้ก็สาวงามกันดี ตอนกรวดน้ำด้วยกันก็มองตาอึม บรรยาการมันอ่อนโยนละมุนละไมเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและความปรารถนาดี มันไม่ใช่เชิงซู้สาวแบบฉาบฉวย แต่เหมือนกับการวาดหวังอนาคตอันราบรื่น เป็นการทำให้จิตใจผ่องใสเพื่อที่จะได้ใช้ชีวิตในอนาคตไปด้วยกัน ละทิ้งอดีตและเรื่องเลวร้ายที่ถูกกระทำไว้เบื้องหลัง

ไม่แปลกใจว่าทำไมคนติดกันที่บ้านทั่วเมืองจนฉายซ้ำ

แต่กลายเป็นว่าผมสนุกอยู่คนเดียว ถ้าทำหน้าที่เหม็นเบ๊ ส่วนไกล่ก็หงอยเป็นแมวอดขนมแมวเลีย คิดถึงพี่ธันละลิ ดีแล้วครับ ให้หงอยบ้างจะได้ไม่ตื้อ

“คานี้ด ชวนพี่ธันไปทำบุญด้วยดีไหม”

“ได้ครับ”

“ได้เหรอ!” หูตั้งหลังตรงเชียวนะ

“ครับ แต่อีกอาทิตย์หนึ่งค่อยว่ากันนะ” ตัวหุดเป็นก้อนแบบเดิมละ ต่ำเหมือนจะมันเขียวเลยขี้หัว แต่ใกล้คิดว่าแกลังก็เลยเริ่มตีกัน ผมก็ปล่อยไปพักหนึ่งค่อยห้าม

พอเที่ยงเลยถือโอกาสออกไปกินข้าวข้างนอก ไปกินกันในห้างครับ ใกล้อยากกินข้าวห่อไข่ แต่คิวมันยาวเอาเรื่อง ผมกลัวน้องจะปวดท้อง เลยไปซื้อลูกชิ้นมาให้ยืนกินเล่นสองไม้

กว่าจะได้ที่นั่งก็เกือบบ่าย ลูกผมสั่งรวัจนต้องรีบเบรค ให้ต่ายยกมือปิดปากไว้แล้วตัดบางเมนูออก

“ค้านี้! ทำไมต้องตัดพุดดิ้งออกด้วย เราอยากกิน” พอหลุดออกมาได้ก็รีบโวยวายเลยครับ

“พี่ฉันบอกว่าวันก่อนใกล้กินขนมไปแล้วครับ อาทิตย์นี้ไม่ให้กินแล้ว”

“เรากินไปนิดเดียวเอง ยังไม่ถึงสองชิ้น แคเกือบๆ... พี่ฉันก็ไม่ได้เจอ ยังจะห้ามเรากินขนมอีกเหรอ” อะ ทำหน้าหงอย แต่เรื่องนี้ไม่ได้รับเขามิโรคประจำตัว พวกผมเลยค่อนข้างเครียดกับเรื่องนี้เป็นพิเศษ

“ไม่ได้ครับ”

“ละครเรื่องเมื่อก็เขาก็กินขนมกัน...” บ่นงุบงิบ ทีๆ

“กวนละตั้ย เขาไม่ได้แตกพุดดิ้ง เขาแตกขนมไทยกัน” ไม่ว่าเปล่าผลักรหัวน้องไปที ไฉนก็ปากว่ามือถึงตลอด ผมมองมันปราชัยๆ แต่มันแคื่อยิ้มกวนตีนใส่

ในละครมีฉากกินขนมไทยในงานวัดตอนกลางคืนนะครับ ส่งต่อความโรแมนติกมาจากฉากทำบุญตอนเช้า

“แต่...แต่มันก็ใส่ไข่เหมือนกันรีเปล่า ขนมทั่วโลกก็มีเบสเดียวกันทั้งนั้น ต้าอย่าเหยียดลี”

“พอๆ ไม่ทะเลาะกันแล้วครับ ใกล้ เตียวไว้ซื้อขนมให้กิน ขนมไทยนะ แต่ให้กินนิดเดียว พุดดิ้งไม่เอานะครับ” ผมตัดบท ขนมไทยที่วาก็คงเป็นแบบเม็ดขนุน ให้น้องกินสองเม็ดพอ

แค่ยอมให้กินเขาก็จะไม่ค่อยดื้อแล้วละ นั่งสงบเสงี่ยม ตีกับต่าบ้างหันมาให้ผมเข้าข้างบ้าง พอเรากินกันเสร็จก็ออกไปวัดเลย จะได้กลับ

ไม่เย็นมากครับ

“ต้า มึงวะเซเว่นให้กูแป๊บ” ผมบอกคนขับ

“ไม่มีที่จอดอะ ซ้อนานปะ มึงลงแล้วเดี๋ยวกวนรถมารับได้ไหม”

“ได้ๆ”

“เอาไรกันใหม่ ไกล่เอาไรใหม่ครับ” หันไปถามคนที่เอาหัวยื่นมา
ตรงระหว่างเบาะหน้า ชอบโผล่มาตรงนี้ บอกเหงา

“ไม่เอาอะ”

“กูก็ไม่เอา”

ผมรีบลงจากรถแล้ววิ่งเข้าเซเว่น หยิบของที่ต้องการเสร็จก็
เลี้ยวไปเห็นกล่องขนมไทยกล่องเล็กๆที่แบ่งเป็นสี่ช่องครับ มีฝอยทอง
เม็ดขนุน อะไร้แหละ เลยหยิบติดมือมาด้วย มันน้อยดี เพื่อใกล้ร้องกิน
จะได้มีนิดเดียว

รีบจ่ายเงินเก็บของใส่เป้ แล้ววิ่งออกไปขึ้นรถ ต้าวนกลับมาพอดี

“อ้าว ไม่ไปวัดนั้นหรือ” ผมทักเพราะเห็นต้าเลี้ยวมาอีกทาง เลย
วัดที่อยู่ใกล้ที่สุดไป เข้าใจว่าจะมาที่นั่นะ

“ถามลูกมึงดิ”

“ใกล้ครับ?” คนถูกเรียกชื่อยิ้ม ยื่นมือถือมาตรงหน้าผม

“วันก่อนเห็นในทีวีอะ มีวัดหนึ่งเขาเพิ่งทำบ่อปลาใหม่ สวยมาก
คนไปถ่ายรูปเยอะเลย”

“อ้อ ใกล้ไหมครับ”

“ไม่รู้อะ ใกล้ไหมอะต้า”

“ไม่ไกล เนี่ย ตรงไปก็ถึงแล้ว”

ถึงไวจริงๆครับ ต้าหาที่ร่มๆ จอดรถ คนไม่ค่อยเยอะเท่าไร
เพราะว่าใกล้จะเย็นแล้ว

“นั่นๆ บ่อปลาการ์ปอยู่ตรงนั้น” มีเด็กตื้นตัน พอเห็นบ่อปลา
อยู่ไกลๆก็ตื้นตันใหญ่...เอ๊ะ

“เดี๋ยว บ่ออะไรนะครับใกล้”

“ปลาการ์ปอะ มีให้อาหารปลาด้วยนะ เราอยากให่หนมปังปลา หรือ

อาหารเม็ดๆ ก็ได้นะ ต้องลองไปถามดูก่อนว่าชอบกินแบบไหน”

“...”

ผมยิ้มเจื่อน

“ไปถวายสังฆทานก่อนครับ เดี่ยวค่อยมาเล่น” ผมรีบไปจูงไก่ล ก่อนน้องจะวิ่งไปหาปลา เราเข้าไปใส่ซองแล้วก็ซื้อสังฆทานมาถวาย ตอน กรวดน้ำเอาเป้มากอดไว้ข้างหน้าด้วย

“ไก่ลเอน้ำไปรดต้นไม้ข้างนอกนะครับ เสร็จแล้วไปบ่อปลาคาร์ป กับตำก่อนเลย ผมไปหอน้ำก่อน” ผมบอกแล้วส่งถ้วยกรวดน้ำให้

คนถูกมอบหมายงานสองมือประคองอุ้มถ้วย ดวงๆ คงไม่ชิน เขา ไม่ค่อยได้ทำบุญแบบนี้ ปกติเห็นแต่บริจาคเงินให้มูลนิธิเมวจร ไกล่บอก ทำงานแล้วได้แต้มเด็กดีเยอะกว่า ผมก็ไม่ค่อยเข้าใจ แต่ไม่เป็นไร

“ถ้าเราเอาน้ำเทใส่บ่อปลาได้ไหม” มีต่อรอง

“ไม่ได้ครับ เอาไปเทตรงต้นไม้”

ผมไม่รู้เรื่องระบบนิเวศอะไรหรอกครับ แต่การกรวดน้ำมันคือ การอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลใช่ไหม จะไม่มีไอ้บ่อปลาคาร์ปหน้าไหนได้บุญ ของผมไปทั้งนั้น จำไว้

ผมหลบไปที่ลับตาคนตรงแถวข้างกำแพงวัด ไม่ได้มาเข้าห้องน้ำ อะไรหรอกครับ

เอากระเป๋าสะพายหลังมาสะพายด้านหน้าเพื่อความสะดวก แล้ว หยิบน้ำขวดลิตรออกมา โชคดีที่เป้ใบใหญ่ ยัดลงมาได้ เพื่อนก็ไม่สังเกต คงตื่นเต็นกับบ่อปลาอยู่

ผมเตรียมสิ่งนี้มาเพื่อกรวดน้ำแบบโคตรพิเศษให้กับสิ่งชั่วร้าย โดยเฉพาะ ขอให้เจ้ากรรมนายเวรรับบุญกุศลนี้ไป ใส่ซองตั้งห้าร้อย และ ขอให้ผลบุญนี้ส่งผลให้ชีวิตผมและคนรอบตัวไม่ต้องพานพบกับสิ่งชั่วร้าย และอันตรายตลอดชีวิต

แต่ยังไม่ทันจะเปิดขวดน้ำ อยู่ๆ ก็มีเสียงดังมาจากอีกฝั่งของกำแพง วัด เป็นเสียงฝีเท้าที่หนักหน่วงคล้ายกับกำลังหนีอะไรมา เสียงมันใกล้ เข้ามาเรื่อยๆ จนผมขมวดคิ้ว

จังหวัดนั้นเอง มือใครก็ไม่รู้โผล่มาเกาะตรงกำแพงวัด พริบตาเดียว เขาก็ออกแรงส่งตัวเองทะยานข้ามมาอีกฝั่งและลงพื้นอย่างสวยงาม
เดียว...

คือ...กำแพงวัดมันไม่ได้เตี้ยนะ มึงมายังไงวะเนี่ย

ผู้ชายคนนั้นตัวสูง ร่างกายกำยำ แต่ไม่ได้หนาเตอะจนน่าเกลียด ผมย้อมสีน้ำตาลเข้มทรงอันเดอร์คัต คิ้วเข้มเช่นเดียวกับดวงตาสีดำสนิท หางตาชี้ขึ้นเล็กน้อยทำให้ดูร้ายแปลกๆ แต่ก็ต้องยอมรับว่าเขาเป็นคนที่ รูปร่างและหน้าตาดีมากกว่าใครในบรรดาคนที่ผมเคยเจอ...แม้ว่าตอนนี้ จะดูมอมแมมหน่อยๆ ก็เถอะ

ว่าแต่...ทำไมรู้สึกคุ้นๆ

เหมือนเคยเห็นหน้า...

เขามองผมอยู่ครู่หนึ่งแล้วกระตุกยิ้มมุมปาก ก่อนเปลี่ยนเป็นสีหน้า เคร่งเครียดเมื่อได้ยินเสียงที่อีกฟากหนึ่งของกำแพง

“มันไปไหนแล้ววะ!”

“จะหนีไปไหนได้! มันมาทางนี้ชัดๆ”

พี่!

ผมสะดุ้งเพราะจังหวัดที่กำลังจะหมุนตัวเพื่อหนีจากสถานการณ์ น่าสับสนนี้ อยู่ๆ อีกฝ่ายก็คว้าแขนผมเอาไว้ พอผมพยายามดึงออก เขาก็ยกนิ้วชี้ขึ้นมาจรดริมฝีปากของผม

นิ้วสากร้อนแตะแผ่วเบาจนรู้สึก...แปลก

“ฮูว์”

ไม่มีทางเลือก เลยต้องยืนนิ่งๆ จนเสียงทางอีกฝั่งเริ่มไกลและหายไป ในที่สุด

“ปล่อยได้แล้วมั้ง” ผมเบือนหน้าออกเมื่อทุกอย่างตกอยู่ในความ เงียบนานเกินไป ชักจะรู้สึกอึดอัดที่โดนจ้องไม่วางตา

“เฮ้ย!”

ร้องอย่างตกใจ มันปล่อยผมจริง แต่ฉวยขวดน้ำลิตรในมือผม ไปด้วย เขาเปิดขวดน้ำ ก่อนจะเหล่หลังมือล้างหน้าตัวเองจนผมด้านหน้า

เปียกไปหมด ไม่พอ ยกน้ำที่เหลืออีกก่อนขวดขึ้นกระดกดื่มด้วย!

ผมมองบุญกุศลของตัวเองไหลลงคอคนแปลกหน้า อ้าปากพะงาบๆ เพราะไม่รู้จะทำยังไงดี

ไม่พอ ตาคมเหมือนเหยี่ยวมองปราดมายังเป๊ะพ่ายหน้าที่ผมเปิดค้างไว้ แขนกำยำกลล่งชนมไปอย่างรวดเร็ว!

ไอ้เหี้ย ของลูกกู!

“มึง!! ทำเหี้ยอะไรเนี่ย!”

มันเล็กคิ้ว ทำหน้ายัวยวนเหมือนฟังผมไม่รู้เรื่อง แกะกลองชนมออก แล้วกวาดทุกอย่างเข้าปาก! ฝอยทองไปก่อน ตามด้วยเม็ดขนุนและทองหยอด ไอ้เหี้ย! ลูกกูแตกได้สามวันเลยนะ มึงเล่นแตกในสามวิ

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากจนผมตามไม่ทัน จะไปแย่งออกจากมือมัน ก็ไม่ได้เพราะแตกหมดแล้ว

แต่ที่เหลือเชื่อยิ่งกว่าคือ มันเอากลองชนมที่กินเสร็จแล้วยัดใส่กระเป๋าคอม พร้อมขวดน้ำที่ว่างเปล่า รูดชิปให้เรียบร้อย

ผู้ชายคนนั้นเดินกลับไปที่กำลังแวง แต่เหมือนนึกอะไรได้เลยเอี้ยวตัวมาหาผม เอามือล้วงกระเป๋ากางเกง นึกว่าแท่นหรือโงะวะ

“ไว้เจอกัน”

เจอพ่อมึงเหอะ!

บทที่สอง

ไม่ใช่ผี แต่ก็ทำเธอเราใจได้

“การกรวดน้ำ” ควรทำหลังจากที่ทำบุญทันที เหตุผลก็คือในขณะที่เราทำบุญ อาจจะมีเปรตมาคอยรับส่วนบุญนั้นอยู่ก็ได้ การที่เรากรวดน้ำหลังทำบุญทันที เขาก็จะได้รับไปทันทีเช่นกัน”

หรือว่า...มันจะไม่ใช่คนวะ

“มึงดูलिပေးของมึงวะคนิต” ต้าหันมามองแปลกๆ

“ไม่มีอะไร มันขึ้นมาเลยกตดูเฉยๆ”

ผมไม่ได้เล่าเรื่องวันนั้นให้ตากับโก๊ฬฟังครับ คือไม่รู้จะเล่ายังไง เล่าไปก็คงไม่ได้อะไร ยังไงก็คงไม่ได้เจอกันอีกแล้วมั้ง คิดว่าเป็นผีเร่ร่อนมาขอส่วนบุญแล้วกัน

หลังเลิกเรียน พวกผมก็มาสิ่งที่คอนโดโก๊ฬเหมือนเดิมครับ กะว่าในช่วงเคอร์ฟิวนี้จะมาทุกวัน ต้องคุมความประพฤติเด็ก ดูเหมือนจะเชื่อฟังนะ แต่เพลอไม่ได้ คือเลย

“เตี้ย ของสดจะหมดแล้วทำไมไม่บอกวะ” ต้าเดินหน้ายุ่งออกมาจากครัว เย็นนี้จะทำหมีไฟกินกันครับ

“อ้าว เราขอโทษ ลืมละ เมื่อวานกะว่าจะไปซื้อหลังทำบุญเสร็จ แต่ลืมเลย”

“มัวแต่เล่นกับปลา รู้ๆกันจะโยนมึงลงไปด้วย”

“ตักเล่นเหมือนกันเหอะ ขโมยหนมปังเราไปโยนตั้งครึ่งแถว!”

“ขาดอะไรบ้าง เดี่ยวกูไปซื้อให้” ผมเปลี่ยนเรื่อง ไม่งั้นจะยาว

“ไม่ต้อง เดี่ยวกูไปซื้อเอง มึงดูมันไป ดูท่าดี อีกนิดจะขโมย โทรศัพท์ไปโทร.หาพ่อแล้ว” ต้ากวนตืนใกล้ แหย่อีกนิดหน่อยแล้วก็หนีไปซื้อของ ปล่อยให้เด็กฮึดฮัด

“ไม่ได้จะขโมยสักหน่อย เห็นเราเป็นคนยังงี้ ลัญญาเป็นสัญญา เคอร์ฟิวเป็นเคอร์ฟิว ห้ามขุดก็คือห้ามขุด!” เหมือนจะหนักแน่น แต่มองผมเป็นแมวหงอย เสียใจด้วย ไม่ใจอ่อน โทรศัพท์ที่ยึดมานี้ก็จะไม่คืน จนกว่าจะจำเป็น

ผมไปเตรียมครั้วรอดิโหมm ต้าคงไปแบ็บเดียว

กะว่าเช็กอินสตาแกรมนิดหน่อยแล้วจะไปจัดครั้วรอดิโหมm แต่ดันไปเห็นน้องสาวโพสต์ภาพไปเที่ยว เอาอีกแล้วนะครับ น้องแนท ใ้ภาพถ่ายมุมแพนแบบนี้ คือเป็นภาพแนท แต่นั่งอยู่กับใคร มีกาแฟสตาร์บัคส์สองแก้ว

พินิดรู้ พินิดโมโง!

แต่ถึงพินิดฉลาด แล้วพินิดทำอะไรได้มัย

ก็ไม่ได้!

ได้แต่ส่งแชตบอกให้น้องกลับบ้านไวๆ ถ้าอยากให้ไปรับกับอก ซึ่งรับประกันได้เลยว่าน้องไม่ให้ผมไปรับหรอก

“คานี้ด คานี้ด เราอยากอัปอินสตาแกรม” ใกล้มากกระเซะๆ ผมเลยต้องรีบปิดสารพัดคำกรรโชกที่อยู่ในหัวทั้ง

“อัปภาพไหนครับ” ยอมคืนมือถือให้เด็ก ใกล้เอาไปเลื่อนๆ เลือกรูปอย่างรวดเร็วเหมือนคิดเอาไว้แล้ว

“ภาพนี้ๆ คุณบอสจะมากอมเมนต์ไหมนะ” ซึ่ภาพกลุ่มดาวหมีใหญ่ แต่ในภาพนะ มีตัวการ์ตูนลายเส้นแมววาดแปะอยู่บนดาวด้วย ผมวาดให้เองแหละ ใกล้ชอบมาหงูหงิงให้วาดให้

ว่าแต่...ใครนะ ใครจะมากอมเมนต์

คุณบอส?

นี่หน้าไม่ออก...

ผมคุยความทรงจำก่อนจะพบว่าคนคนนี้ถูกจัดเก็บไว้ในหมวดเดียวกับไอ้ปลาการ์ป

พวกอันธพาล...แต่เหนือกว่าเพราะมันคือตัวบิก

มันเป็นบอส เป็นหัวหน้าแก๊งที่พี่ฉันเคยอยู่ ไอ้แก๊งที่มันลักพาตัวไกล์นั่นแหละ คือแก๊งนะไม่ได้มีปัญหาเกี่ยวกับพี่ฉันหรอก เป็นคนในไม่กี่คนเท่านั้นเองที่มีปัญหา แต่ไอ้เหี้ยบอสนี่คุณลูกน้องตัวเองไม่ได้ ปล่อยมากัดชาวบ้าน แล้วชาวบ้านที่ว่ามันลูกกูไง

ไกล์พูดหงุดหงิดๆ คุณบอสอย่างนั้น คุณบอสอย่างนี้ ทางคิ้วยังมีแผลอยู่สองแผล ยังจะไปเข้าข้างมันอีก บอกว่าเป็นเพื่อนสนิทที่สุดในไอ้จีโอจิมี่ตั้งร้อยล้านกว่าแอ็คเคานต์ ดันเลือกไอ้ท่อนี่เป็นเบสต์เฟรนด์ ผมจะเครียด

แม่ง เพราะไม่ได้กรวดน้ำแน่ๆ บุญกุศลหายไปลิตรครึ่ง

แล้วใครทำให้หายไป ก็ไอ้ผีแปลกหน้านั่นไง! ชีวิตช่วยเพราะภัยทั้งนั้น!

พอเห็นผมทำหน้าที่เหมือนโดนปลาการ์ปเอากริ๊บตบหน้า ไกล์ก็รีบเข้ามาอ้อนๆ พยายามแก้ตัวแทนมันสารพัด ว่ามันพยายามช่วยน้องแล้ว แต่โดนมัดตเลยทำอะไรไม่ได้ เป็นถึงหัวหน้าแก๊ง แค่โดนเชือกมัด ไม่ได้เป็นน้อง เหตุผลอะไรก็ฟังไม่ขึ้น

ผมพยายามข่มอารมณ์ที่คุกรุ่น มองไกล์เอาภาพกลุ่มดาวหมีใหญ่ที่ผมวาดลากเส้นให้กลายเป็นรูปแมวโพสต์ลงไอจี พร้อมแคปชั่นว่า “กลุ่มดาวหมีใหญ่ เมี้ยว!”

พอหันมาเห็นว่าผมยังบึ้งอยู่ก็ไปหยิบแมวหมีใหญ่มาให้ช่วยอ้อน

“เห็นไหม หมีใหญ่ก็ไม่เคือง...อะ ดูลิ คุณบอสมาคอมเมนต์แล้ว” ไกล์ปรับอารมณ์ไวสุดๆ ดีใจมากที่ภาพกลุ่มดาวหมีใหญ่แต่วาดเป็นรูปแมวของตัวเองได้รับคอมเมนต์จากไอ้หนักเลงนั่น ผมชะโงกหน้าไปดูก่อนจะกระตุกยิ้ม

*SF**t - Cat? Bear? (แมว? หมี?)

“ตลกจัง คุณบอสงี่เงาใหญ่เล...”

พี่!

“คานี้ด?” ไกลร้องลั่นเพราะผมจกมือถือเขามาต่อหน้าต่อตา
มึงจะงงท่าอะไร ไม่เข้าใจก็แปลว่ามึงโง่ โฉ้ยควาย

“Not cat, not bear, VORANUT!” (ไม่แมว ไม่หมี แต่...เหี้ย!!)
ซึ่งหมายถึงมึงครับ ไอ้เหี้ย!

“คานี้ด!! ใจเย็นๆ นั่นไอ้จิรา”

“กลับมาแล้ว กูซื้อผักมาแล้วนะ หม้อไฟเย็นนี้ไม่เบียว...อะอะอะไร
กันวะ” ตำถือของพระพุทธรูปเข้ามาในห้อง ปกติคงเข้าไปช่วยแล้ว แต่ตอนนี้
ผมมีภารกิจฆ่าปลาการ์ปรออยู่

“ต้า มึงจับไกลไว้”

“คานี้ด!”

ไอ้บอสนั้นมันไม่ได้ตอบกลับมาในคอมเมนต์ แต่ส่งข้อความส่วนตัว
มาเลย

SF*t- ผัวไม่ให้กินหวานเลยอารมณ์เสียเธอ น้องหนูผี

The Stars Through My Lens - หนูพ้อมึงอะ

The Stars Through My Lens - กูเพื่อนเล่นมึงเธอ

SF*t- ดูแปลกๆ นะวันนี้

“กูจะไปเตรียมของแล้ว พอยัง” ต้าล็อกแต่เด็กตื่นต๊อดต๊าก คง
เริ่มรำคาญ

“ยัง มึงเอาไปช่วยด้วยไป”

“เออ เตี้ย มานี้”

“แย้ย เตี้ยว! คานี้ด! ใจเย็นๆ นะ! อย่าทำอะไรคุณบอสเลยย
คานี้ดตด” พอใกล้โดนลากเข้าไปในครัว ผมก็หันมาพิมพ์ต่อ

The Stars Through My Lens - ไม่ต้องมาเสือก ไม่ต้องมาเมนต์
แล้วก็ไม่ต้องทักมาด้วย

SF*t - ไหนบอกเป็นเบสท์เฟรนด์ ชอบให้เมนต์

เบสเฟรนด์ในรักเหอะมึง!

The Stars Through My Lens - ลาออกแล้ว ไอ้สัตว์ ไม่เป็นไว้ว

SF*t- ไหนบอกอยากซื้อขนมให้กิน อยากพาไปดูดาว

The Stars Through My Lens- ใครจะไปกับมึง มีผัวแล้ว
ผัวเป็นเพื่อนสนิทมึงด้วย ไอ้คนกเพรวราก มึงจะแย่งแฟนเพื่อนเธอ
ใจหมา!

จำคำดำในละครเมื่อวานมา พิมพ์ไม่ถูก แต่คิดว่าพอใช้ได้นะครับ

SF*t- กว่าจะซั๊กแปลกๆละ

The Stars Through My Lens- มึงอะแหละแปลก ไม่ต้องหักมา
เข้าใจนะ ไม่ต้องเข้ามายุ่งด้วย ไม่รู้จักกันนับตั้งแต่วันนี้ไป เริ่ม!

ผมถอนหายใจยาว

รู้สึกดีวะ

“คา่นี้...” ไกลออกมาตาม คงเห็นว่าผมไม่เข้าไปสักที

“ใกล้ครับ ช่วงนี้เลิกเล่นไอจีไปสักพักนะ”

“งะ...ถึงเมื่อไร”

“ไม่มีกำหนด”

“สามวันได้ไหม”

“ถ้าแอบมาเล่น ผมจะโกรธ”

“ฉันเราไม่เล่นก็ได้...” หงอย แต่มองหน้าก็รู้แล้วคิดแผนอยู่ “ถ้า...
ถ้าเราไม่เล่นอันเดิมแล้วสมัครอันใหม่ได้ไหม” นั่นไง ต่อรองทันที

“...ก็ได้ครับ แต่บล็อกมันไปเลยนะ”

“อืออ ได้เลย” อือยาวขนาดนี้ ไม่ค่อยน่าไว้อะครับ แต่ไม่
เป็นไร...ผมก็มีวิธีของผม

ลองตอแยกับลูกกุอีกลี มึงได้เป็นสนามอารมณ์แน่

พอหมดช่วงเคอร์ฟิวที่ห้ามใกล้เจอพีธัน ผมก็ปล่อยๆน้องครับ แต่พีธัน
ดันไปทำงานเมืองนอก ลูกผมเลยเหมือนถูกเคอร์ฟิวต่อ ก็หงอยไปตาม
ระเบียบ แต่เขาก็คอยคุยกันอะไรกันตามปกติแหละ ผมก็แวะเข้าไปหา
ใกล้บ้าง ไม่ไปทุกวันแล้ว พีธันเองก็ฝากมาว่าต้องหัดให้อยู่คนเดียว

“คุณลูกค้าจะรับอะไรดีคะวันนี้”

ผมแหวะร้านเค้กเจ้าประจำ เป็นขนมเพื่อสุขภาพ ส่วนผสม วัตถุดิบ ะไรอย่างนี้ ดีต่อสุขภาพ น้ำตาลน้อย หรือบางชิ้นแทบไม่มีเลยครับ ร้าน ตกแต่งเรียบๆ แต่ทันสมัย โทนสีขาวดำทอง ไม่ได้เน้นสีฉูดฉาดเหมือนคาเฟ่อื่นใกล้ๆ กัน ก็เลยดูสะอาดตา ส่วนเค้กก็มีให้เลือกเยอะครับ มีทั้งแบบหรุๆ แบบน่ารัก ละลานตาเลย

“อืม...เอาเค้กแครอตสองชิ้นครับ แล้วก็...แบปหนึ่งนะครับ” ผมหยิบ โทรคัพท์ขึ้นมาแล้วโทร.หาน้องสาว “ฮัลโหล น้องแนท ฟินิดอยู่ร้านเค้ก ใช่มั้ยครับ Sweet Maniac ครับ ตอนแรกพี่จะสั่งคุกกี้มาร์ชเมลโลว์ที่ น้องแนทชอบ แต่เมื่อวานเห็นบอกเจ็บคอ เดี่ยวคุกกี้มันบาดคอเรา”

(อืมม แนทไม่ค่อยอยากกินคุกกี้จริงด้วยละ มีพายฝ้ายสายรุ้งไหม ค่ะ) ผมมองในตู้ก็เจอเค้กพายฝ้ายสายรุ้งตกแต่งด้วยเชาญนิคอร์น ชับอก พี่พนักงานว่าเอาสองชิ้น

(ฟินิด ป้าบอกป้าอยากกินบราวนี่)

“ไม่ได้ กินเค้กแครอตแทน พี่ซื้อแล้ว” จริงๆ ก็เป็นขนมสายสุขภาพ หมดนะแหละครับ แต่เค้กแครอตดีสุดแล้ว ผมเบาใจสุ่นะ

(จัน...ฟินิดซื้อช็อกกลาวามาได้ไหมคะ)

“น้องแนทจะกินหรือครับ” ผมถามด้วยความประหลาดใจ ปกติแนท ไม่ชอบกินช็อกโกแลต

(อ้อ เปล่าละ คือว่า...ให้เพื่อนแนทนะ)

“ใครครับ”

(ไปเต้ค่ะ)

“แล้วจะไปให้ตอนไหน”

(ก็ตอนฟินิดกลับมาแหละค่ะ คือ ตอนนี้อยู่ที่บ้าน)

“ทำอะไร”

(งานกลุ่มค่ะ จิจ์ก็อยู่นะคะ จี้อะอะไร?...จี้อาสตรอร์เบอร์รี่ชีสเค้ก ค่ะ ฟินิด)

“...ครับ” ผมซั้ขนมตามที่น้องสาวบอก แต่ในใจนะไปไกลแล้วครับ เอายามาหว่าใส่ในช็อกกลาวาได้เปลว่ะ ใส่แบบทะลัก ตัดมาไหลเยิ้มเน้นๆ

พอกดวางสาย แทนที่อารมณ์จะเย็นลง ดันอุ่นมัวกว่าเดิมเพราะเสียงแฉ่งเตือนโอย

*SF*t - ไม่เห็นลงรูปใหม่เลย*

The Stars Through My Lens - มึงเป็นใคร

*SF*t - แหม ทำเป็นหยิ่ง*

*SF*t - สงสัยจะขาดน้ำตาลในเลือด*

The Stars Through My Lens - เลือก

“คุณลูกค้าจะให้ใส่กล่องรวมหรือว่าแยกดีคะ ตอนนี้มีกล่องของขวัญให้เลือกด้วยนะคะ ช่วงนี้เป็นกล่องเทศกาลฮาโลวีนคะ” พนักงานขายทำหน้าที่อย่างแข็งขันจนผมต้องพักรบกับคนในโอย เธอหยิบกล่องขึ้นมาโชว์ให้ดู มีสามขนาด กล่องเล็กสำหรับใส่หนึ่งชิ้น เป็นรูปผีผ้าหลอๆ ชาวๆ อะครับ เหมือนแคสเปอร์นี่ะ กล่องสำหรับสามชิ้นมีแคสเปอร์กับผีดูดเลือด ส่วนกล่องใหญ่หกชิ้นมีสารพัดผีเลย คือผีการ์ตูนน่ารักๆ นะครับ ไม่ใช่แบบน่ากลัว

“คุณลูกค้ามีบัตรสมาชิกวีไอพี จะได้ส่วนลดค่ากล่องพิเศษห้าบาทต่อกล่องด้วยคะ รับเป็นกล่องใหญ่เลยไหมคะ ชื้อหกชิ้นพอดีเลย” ขายเก่งมาก ควรได้รับโล่พนักงานดีเด่น

“รวมกันหีบแค่กักทองให้ผมอีกชิ้นนะครับ ชื้อกลาวาใส่กล่องเดี่ยว ส่วนที่เหลือใส่ในกล่องใหญ่รวมกันครับ”

“ได้เลยคะ คุณลูกค้ารอสักครู่นะคะ” เธอหันไปก๊อปปี้ในตู้ก่อนจะนำไปจัดการใส่กล่อง ตอนนี้ที่ร้านไม่มีคนครับ...อ้าว มีแล้ว

ผมเผลอทำตาโตด้วยความตกใจ ไครวะ อยู่ๆ มายืนข้างๆ แต่พอมองดูดีๆ ก็ต้องตกใจหนักกว่าเดิม

“มึง!”

ผู้ชายคนนั้นยืนนิ่ง ยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก เอามือล้วงกระเป๋ากางเกง ยืนสวดสาธน์ รองเท้าผ้าใบยี่ห้อแพงระยับกับเสื้อยืดแบรนต์ที่พับแขนเสื้อเป็นทบๆ เผยให้เห็นแขนที่เต็มไปด้วยรอยสัก แถมยังใส่เจลแต่งผมด้วยคิดว่าเท่เธอ

เขายืนเงยมาก แค่มองผมแล้วยิ้ม ไม่ยอมมพุดอะไรสักคำ

“คุณลูกค้าจะรีบรีบขึ้นผูกกล่องสี่อะไรดีคะ เอ่อ...”

น้องพนักงานหันหลังกลับมาถามแล้วทำหน้าประหลาดใจ

“น้องมองเห็นไหมครับ”

“ฮะ...ยังงั้นคะ”

ผมเ้มปาก ชี้ไปที่คนตัวสูง

“เนี่ย มองเห็นไหมครับ”

“เอ่อ...เห็นคะ”

แล้วอยู่ๆ ไอ้สูงก็หลุดหัวเราะออกมา หันมายิ้มยิวนใส่ผมแล้ว

เริ่มพูด

“ภูหน้าตาดีขนาดนี้ คิดว่าเป็นผีได้ไง”

ผมมองเขม่น ไม่ใช่ผีแล้วมาแย่งส่วนบุญกูเพื่อ ขนมลูกกูอีก เกลียด

ชี้หน้ามันซะมัด

ตัดสินใจไม่พูดด้วยแหม่ง

“นี่”

“...”

“คณิต”

“ทำไมรู้ชื่อ!!” ผมหันไปถามอย่างตกใจ แต่ยิ่งผมแสดงท่าทีมากเท่าไร อีกฝ่ายก็เหมือนจะยิ่งได้ใจ

“อู่ม เอาเค้กฟอยทองให้ผมหน่อย สองปอนด์”

“นี่!! มาทีหลังก็ต่อคิวสิวะ!” ผมร้องใส่ ก่อนจะหันไปมองหน้าคุณพนักงาน ผมลูกค้าวิไอพีนะเว้ย จะให้มันมาแซงไปหน้าด้านๆอย่างนี้ได้

“เอ่อ คือว่า...”

“เรีรวลีอู่ม”

“อ่า ค่ะๆ”

อ้าวว เดียวกูเอาบัตรวิไอพีมาหักโชว์เลย ถ้าไม่ติดว่าใกล้ชอบกินเค้กร้านนี้มากนะ ผมหน้าบึ้ง หัวร้อนขึ้นมาทันควัน

“กล่องวาเลนไทน์” ไอ้สูงพูดขึ้นมาอีกครั้ง เล่นเอาทั้งผมทั้งพนักงาน

ชะงัก “กล่องวาเลนไทน์แบบใส่เค้กปอนด์ ยังมีสต็อกอยู่หลังร้าน ไปหยิบมาสิ โบสิ...” มันเหลือบมามองหน้าผมนิดหน่อย “ชมพู”

“ได้ค่ะ” น้องพนักงานรีบกุสกุจไปหลังร้าน

ผมมองหน้ามันอย่างไม่เข้าใจ

เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน ทำไมมันรู้จักชื่อน้องพนักงาน

แล้วมันรู้ได้ยังไงว่ากล่องลายวาเลนไทน์ยังเหลือ นี่มันช่วงฮาโลวีน

“นี่มีง...”

“เอ่อ จะให้อุ้มเขียนการ์ดว่าอะไรดีคะบอส” น้องพนักงานโซว์การ์ดลายหัวใจหวานแหววเข้าธีมวาเลนไทน์ ไอ้ผีเร่ร่อนเลิกคิ้ว

“086372XXXX”

“แค่นี้เหวอะ”

“ไลน์ไอดี - @SFT372XXX” มันคิดต่ออีกนิดหนอยก่อนจะยิ้มแล้วพูดต่อ “สถานะ โสด...ต้องการคนดูแล”

พนักงานเขียนไป หน้าแดงไป ส่วนผมยังช็อกอยู่

“เอามานี้ดีกว่า ผมเขียนต่อเอง” มันเดินไปขอการ์ดกับปากกา ก่อนจะเขียนอะไรยุกยิกก็ไม่รู้ เสร็จแล้วก็ให้คุณพนักงานเอาไปผูกกับกล่อง ลิ้มพู่ลายหัวใจโล่ปิง

“ใส่รวมกับชุดนั้นเลย” ช็อกกล่องฮาโลวีนของผมที่เขาห่อเสร็จแล้วเหลือผูกโบ

“เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน!”

ผมร้องแต่ต้องชะงักก็เมื่อไอ้ผีเร่ร่อนแบมือมาตรงหน้า

“บัตรสะสมแต้ม”

หันหน้าหนี หยิบบัตรเครดิต บัตรสมาชิก กับบัตรสะสมแต้มยื่นให้พนักงาน

“ไม่จ่ายค่าเค้กฟอยทองนะครับ ไม่เอา” เลิกคุยกับมันเถอะ ยิ่งคุยยิ่งไม่รู้เรื่อง ต้องเมินอย่างเดียว!

แต่มีผีฟังไม่รู้เรื่อง หยิบบัตรสะสมแต้มของผมไปเขียนอะไรยุกยิกก็ไม่รู้ ก่อนจะยื่นให้พนักงาน

“อุ้ม ไม่ต้องคิดเงิน ลงบัญชีร้านไว้นะ”

“เฮ้ย!”

“เดี๋ยววันนี้อุ้มกลับเร็วหน่อยก็ได้ พอจัดของให้คุณลูกค้าคนนี้เสร็จ
ส่งถึงมือเรียบร้อยก็ปิดร้านได้เลย”

“ขอบคุนมากค่ะบอส” เธอดีด้าใหญ่

“ส่งถึงมือก่อนค่อยปิดร้านนะ ผมไปก่อนละ” คุยกับพนักงานเสร็จ
ก็หันหน้าทีอารมณ์ดีเสียเต็มประดาตามมาหาผม

“ไว้อีกกัน”

“ไม่เจอ!”

ทำมาเป็นหัวเราะลอยหน้าลอยตานะมึง เสร็จแล้วก็เดินไปเลย
อย่างนี้อีกแล้ว!

“คุณลูกค้าคะ...นี่ค่ะ”

“ไม่เอาเด็กผอยทองครับ แล้วก็ช่วยคิดเงินที่ผมสั่งด้วย”

“คือ ไม่ได้หรอกค่ะ...” ผมหน้าบึ้ง มองถุงใส่กล่องเค้กในมือเธอ
กล่องสีชมพูหวานแหว่นนั้นไม่เข้ากับธีมฮาโลวีนสีม่วงเลยสักนิด

“นี่ ผมเป็นลูกค้านะครับ ต้องทำตามที่ผมบอกสิ”

“แต่ เอ่อ แต่บอสเขาเป็นเจ้าของร้านนะค่ะ”

“...”

น้องพนักงานทำหน้าที่อ่อนวอน เหมือนลำบากรใจ แต่ก็ขัดไม่ได้

“คือ...เห็นบอสเหมือนจะใจดีแบบนั้น แต่ปกติเขาไม่ได้ใจดีนะค่ะ
แบบ ไม่รู้วันนี้ทำไมถึง...เอ่อ...”

“ผีเข้ามั้งครับ” เธอยิ้มเจื่อน

“คุณลูกค้ารับไว้เถอะค่ะ บอสคงอยากตอบแทนวีไอพีเมมเบอร์...
เอ่อ” พอเห็นน้องเขาลูกลี้ลูกกลน ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ ใบบอสเวรนั้น
ก็ย้านักย้าหน้าด้วยนะว่าส่งให้ถึงมือถึงจะปิดร้านได้ ใจดีที่ไหนกันวะ ชู
กรรโชกโชกๆขนาดนี้

สุดท้ายผมก็ต้องถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะรับถุงเค้กมาอย่าง
เสียมิได้